

Latvijas Republikas Senāts

LĒMUMS

Rīgā 2025. gada 12. novembrī

Senāts šādā sastāvā: senatore referente Irīna Jansone, senatores Sandra Kaija un Inguna Radzeviča

izskatīja rakstveida procesā krimināllietu sakarā ar apsūdzētā /Persona A/ kasācijas sūdzību un tās papildinājumiem (turpmāk – kasācijas sūdzība) un viņa aizstāves zvērinātas advokātes Vitas Tanasi kasācijas sūdzību par Kurzemes apgabaltiesas 2024. gada 14. augusta lēmumu.

Aprakstošā daļa

[1] Ar Rīgas pilsētas tiesas 2023. gada 9. oktobra spriedumu

[1.1] /Persona A/, personas kods /personas kods/,

atzīts par vainīgu Krimināllikuma 253.¹ panta pirmajā daļā paredzētajā noziedzīgajā nodarījumā un sodīts ar brīvības atņemšanu uz 5 gadiem un probācijas uzraudzību uz 2 gadiem.

[1.2] /Persona A/ piederošie naudas līdzekļi 3446,47euro atzīti par noziedzīgi iegūtiem un konfiscēti valsts labā.

[1.3] Lietiskos pierādījumus – mobilos telefonus APPLE IPHONE ar IMEI kodu /Numurs 1/, SAMSUNG GT-E1200R ar IMEI kodu /Numurs 2/ un SAMSUNG SM-A300FU ar IMEI kodu /Numurs 3/ – nolemts atdot /Persona A/.

Lietiskos pierādījumus – mobilos telefonus SAMSUNG GT-E1081T ar IMEI kodu /Numurs 4/, SAMSUNG GT-E1081T ar IMEI kodu /Numurs 5/ un SAMSUNG GT-E1200, S/N /Numurs 6/ – nolemts iznīcināt.

[2] Ar pirmās instances tiesas spriedumu /Persona A/ atzīts par vainīgu un sodīts par psihotropās vielas neatļautu iegādāšanos un glabāšanu realizācijas nolūkā, kā arī psihotropās vielas neatļautu realizāciju.

[3] Ar Kurzemes apgabaltiesas 2024. gada 14. augusta lēmumu, izskatot krimināllietu apelācijas kārtībā sakarā ar apsūdzētā /Persona A/ un viņa aizstāves V. Tanasi apelācijas sūdzībām, Rīgas pilsētas tiesas 2023. gada 9. oktobra spriedums atstāts negrozīts.

[4] Par Kurzemes apgabaltiesas 2024. gada 14. augusta lēmumu apsūdzētais /Persona A/ iesniedzis kasācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt lēmumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesās.

Kasācijas sūdzībā izteiktais lūgums pamatots ar šādiem argumentiem.

[4.1] Ņemot vērā, ka noziedzīgais nodarījums tika izdarīts /Adrese A/, lieta nepamatoti izskatīta Kurzemes apgabaltiesā, nevis Rīgas apgabaltiesā. Tiesa lēmumā nav norādījusi lietas izskatīšanas piekritības grozīšanas pamatu.

[4.2] Tiesa ar pierādījumiem nav pamatojusi, ka apsūdzētais 2019. gada martā vai aprīlī Rīgā no pirmstiesas izmeklēšanas laikā nenoskaidrotas personas tālākas realizācijas nolūkā ir iegādājies 1,1818 g psihotropās vielas – amfetamīna. Tādējādi tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 511. panta otrās daļas un 512. panta otrās daļas pārkāpumus.

[4.3] Tiesa nepamatoti par pieļaujamu pierādījumu atzinusi speciālā izmeklēšanas eksperimenta rezultātā iegūtās ziņas. Tiesa nav izvērtējusi, ka policijas darbinieki veica provokāciju, liekot lieciniekam /Persona B/ piedalīties speciālajā izmeklēšanas eksperimentā pret /Persona A/. Bez amatpersonu iejaukšanās noziedzīgs nodarījums nebūtu izdarīts. Lietā nav pierādījumu, ka apsūdzētais /Persona A/ bija psihotropās vielas pārdošanas iniciators, savukārt /Persona B/ liecības netika pārbaudītas viņa pāragrās nāves dēļ, un speciālā izmeklēšanas eksperimenta laikā izmantotā nauda pie /Persona A/ netika atrasta.

Tiesa nav ņēmusi vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas spriedumos lietās „Romanauskas pret Lietuvu”, „Vanyan pret Krieviju”, „Schenk pret Šveici”, „Teixeira de Castro pret Portugāli” paustās atziņas par aģentu – provokatoru –, kā arī Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2013. gada 8. janvāra spriedumā lietā „Baltiņš pret Latviju” un 2021. gada 20. aprīļa spriedumā lietā „Kuznins un citi pret Krieviju” norādītos principus par likumīgu un tiesisku operatīvo izmeklēšanas pasākumu nošķiršanu no policijas darbinieku provocētiem pasākumiem.

[4.4] Tiesa nepamatoti par ticamu un pieļaujamu pierādījumu atzinusi liecinieka /Persona B/ 2019. gada 2. aprīlī sniegtās liecības, jo, pirmkārt, tās sniegtas alkoholisko un narkotisko vielu ietekmē. Tiesas atsauce uz ārsta slēdzieni, ka liecību sniegšanas laikā /Persona B/ apziņa bija skaidra, domāšana neizmainīta, uztvere nebija traucēta, viņš bija spējīgs liecināt par viņam zināmajiem faktiem, ir nepamatota, jo liecinieks /Persona B/ ārsta uzraudzībā atradās tikai dažas minūtes, turklāt lietā nav pierādījumu, kā mainījās liecinieka stāvoklis paaugstināta stresa apstākļos. Otrkārt, liecības sniegtas, policijas darbiniekiem pielietojot draudus, viltu un spaidus, un, treškārt, apsūdzētajam nebija iespējas uzdot jautājumus lieciniekam /Persona B/, jo procesa virzītājs laikus nebija veicis konfrontēšanu, bet tiesā jautājumu uzdošana lieciniekam vairs nebija iespējama. Procesa virzītājam pirmstiesas kriminālprocesā bija iespēja laikus veikt apsūdzētā /Persona A/ un liecinieka /Persona B/ konfrontēšanu.

Tiesa nav ņēmusi vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2018. gada 11. decembra spriedumā lietā „Dimovic un citi pret Serbiju” secināto par Eiropas Cilvēktiesību un pamatbrīvību aizsardzības konvencijas pārkāpumu pret personu, kuras notiesāšana tika balstīta tikai uz miruša liecinieka liecībām.

[4.5] Apelācijas instances tiesas lēmums ir pretrunīgs, jo tiesa apsūdzētā /Persona A/ vainīguma pierādīšanā izmantojusi liecinieces /Persona C/ liecības un vienlaicīgi atzinusi, ka viņa sniedza nepatiesas liecības par to, ka /Persona B/ brīvprātīgi ieradās policijas iecirknī sniegt liecības par /Persona A/.

[4.6] Tiesa nepamatoti atzinusi, ka /Persona A/ aizturēšana veikta atbilstoši Kriminālprocesa likumā noteiktajām prasībām. Apsūdzētais tika aizturēts, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 264. panta pirmās daļas 1. punktu, taču aizturēšanas brīdī /Persona B/ rīcībā esošā psihotropā viela vēl nebija izņemta kriminālprocesa ietvaros un tai nebija veikta ekspertīze. Tādējādi līdz /Persona A/ aizturēšanas brīdim vēl nebija iegūti pierādījumi tam, ka apsūdzētais ir pārdevis psihotropo vielu /Persona B/.

[4.7] Tiesa nav izvērtējusi liecinieka /Persona D/ liecības, ka policijas darbinieki ir piespieduši /Persona B/ sniegt liecības, izmantojot apstākli, ka /Persona B/ bija aizturēts cita kriminālprocesa ietvaros un atradās apreibinošo vielu ietekmē.

[4.8] Tiesa ar tiesību normu nav pamatojusi lēmumā norādīto, ka prokurors var dot piekrišanu veikt speciālo izmeklēšanas eksperimentu neatliekamajos gadījumos. Ņemot vērā, ka speciālais izmeklēšanas eksperiments tika veikts bez izmeklēšanas tiesneša lēmuma, pierādījumi tika iegūti, pārkāpjot Kriminālprocesa likuma 127. panta 1. punktu un 130. panta 1. punktu, un tādējādi atzīstami par nepieļaujamiem.

[4.9] Apelācijas instances tiesa nav izvērtējusi, ka 2019. gada 2. aprīlī no plkst. 21.51, kad psihotropās vielas pārdevējam tika nodota nauda par psihotropo vielu, līdz plkst. 21.55, kad tika aizturēts /Persona A/, apsūdzētais bija policijas darbinieku redzeslokā un nebija izmetis nekādus priekšmetus, savukārt speciālā izmeklēšanas eksperimentā izmantotā nauda 100euronie /Persona A/ netika atrasta.

Turklāt lietā nav pierādījumu tam, ka 2019. gada 2. aprīlī starp /Persona B/ un /Persona A/ notika telefoniska saziņa, jo kratīšanas laikā pie apsūdzētā netika atrasts mobilais telefons ar numuru /Tālrunis A/.

[4.10] Ņemot vērā, ka lietā nav saņemta izmeklēšanas tiesneša atļauja vai liecinieka /Persona B/ rakstiska piekrišana veikt personas audiokontroli, tiesa nepamatoti atzinusi tās rezultātā iegūtās ziņas par pieļaujamu pierādījumu. Tiesa nepamatoti atsaukusies uz Kriminālprocesa likuma 216. panta ceturto daļu.

[4.11] Apelācijas instances tiesa, nosakot apsūdzētajam /Persona A/ sodu, nepamatoti piemērojusi Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 12. punktu. Tiesa nav izvērtējusi, vai medicīniskās ekspertīzes eksperta atzinumā Nr. 2096 un ķīmiski toksikoloģiskās ekspertīzes eksperta atzinumā Nr. 3070 konstatētais tetrahidrokanabinola skābes, amfetamīna „pēdu” daudzums bioloģiskajā vidē atbilst tādām daudzumiem, lai varētu pamatoti secināt, ka apsūdzētais atradies narkotisko vielu ietekmē. Tiesa nav ņēmusi vērā, ka attiecībā uz /Persona A/ netika fiksēts pārkāpums par automašīnas vadīšanu narkotisko vielu ietekmē.

[4.12] Apelācijas instances tiesa nepamatoti apsūdzētajam nav noteikusi galīgo sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta trešo un piekto daļu, ievērojot Zemgales rajona tiesas 2020. gada 5. jūnija lēmumu par galīgā soda noteikšanu krimināllietā Nr.11815005012, ar kuru /Persona A/ noteikts galīgais sods saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta trešo un piekto daļu pēc Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2014. gada 19. jūnija sprieduma, kas grozīts ar Rīgas apgabaltiesas 2018. gada 5. novembra spriedumu, un Rīgas pilsētas Latgales priekšpilsētas tiesas 2014. gada 3. oktobra sprieduma, kas grozīts ar Rīgas apgabaltiesas 2019. gada 2. maija spriedumu un Senāta 2020. gada 7. aprīļa lēmumu. Tiesa nav ņēmusi vērā Senāta 2023. gada 31. janvāra lēmumā lietā Nr. SKK-J-166/2023 paustās atziņas.

[4.13] Tiesa nepamatoti apsūdzētā dzīvesvietā izņemtos naudas līdzekļus – 3446,47 euro– atzinusi par noziedzīgi iegūtu naudu un konfiscējusi valsts labā. Tiesa savu atzinumu pamatojusi ar secinājumu, ka /Persona A/ dzīvesveids ir saistīts ar narkotisko vielu realizāciju. Apelācijas instances tiesa nav apšaubījusi apsūdzētā liecināto par viņa ienākumu avotiem. Liecinieces /Persona E/ liecībās norādītais un apsūdzētā /Persona A/ tiesai uzrādītās divas Eiropas Cilvēktiesību tiesas lēmumu par kompensācijas 9000euroizmaksu kopijas apstiprina /Persona A/ liecināto par naudas līdzekļu legālo izcelsmi. Tiesa nav ņēmusi vērā Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2023. gada 26. septembra spriedumā lietā „Yordanov un citi pret Bulgāriju” norādīto par tiesas pienākumu pierādīt mantas noziedzīgo izcelsmi. Ņemot vērā minēto, tiesa ir pārkāpusi Latvijas Republikas Satversmes (turpmāk – Satversme) 105. pantu.

[4.14] Tiesa lēmumā nav norādījusi apsūdzētajam /Persona A/ piederošo sešu mobilo telefonu statusu kriminālprocesā un nav pamatojusi, kādēļ trīs mobilie telefoni ir iznīcināmi. Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 240. panta pirmo daļu lietiskos pierādījumus, dokumentus, citus izņemtos priekšmetus un vērtslietas var iznīcināt tikai tad, ja tos nav paredzēts atdot to īpašniekiem vai likumīgajiem valdītājiem.

[5] Par Kurzemes apgabaltiesas 2024. gada 14. augusta lēmumu apsūdzētā /Persona A/ aizstāve V. Tanasi iesniegusi kasācijas sūdzību, kurā lūdz atcelt lēmumu un nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai apelācijas instances tiesā.

Kasācijas sūdzībā izteiktais lūgums pamatots ar šādiem argumentiem.

[5.1] Apelācijas instances tiesa ir ņēmusi vērā tikai tās liecinieku /Persona C/, /Persona F/, /Persona G/, /Persona H/ un /Persona I/ liecības, kuras apstiprina apsūdzētā /Persona A/ vainīgumu noziedzīgā nodarījuma izdarīšanā, bet nav izvērtējusi pretrunas minēto liecinieku liecībās.

[5.1.1] Tiesa ir izvērtējusi liecinieka /Persona G/ liecināto, ka speciālā izmeklēšanas eksperimenta laikā apsūdzētais atradās viņa redzeslokā, un viņš redzēja, ka /Persona B/ piegāja pie automašīnas un iedeva naudu /Persona A/. Vienlaikus tiesa nav izvērtējusi /Persona F/ liecības, ka psihotropās vielas realizācijas darbības, proti,

naudas nodošana /Persona A/, norādīšana uz psihotropas vielas atrašanos, ir notikušas /Persona A/ automašīnā. Tādējādi ir pamatotas šaubas par to, vai kāds no speciālā izmeklēšanas eksperimenta dalībniekiem varēja redzēt notikušo mašīnā.

[5.1.2] Tiesa nav ņēmusi vērā, ka speciālā izmeklēšanas eksperimenta pārskatā /Persona I/ ir norādījusi informāciju, kuru ieguvusi no citām personām. Ņemot vērā, ka pārskatā minēto personu liecības nebija iespējams pārbaudīt tiesā sakarā ar to, ka tās neatcerējās 2019. gada 2. aprīļa notikumus, speciāla izmeklēšanas eksperimenta pārskatā fiksētās ziņas atzīstamas par nepieļaujamu pierādījumu. Turklāt tiesa nav izvērtējusi pretrunas /Persona I/ liecībās, ka viņš vērojis tikšanos starp /Persona A/ un /Persona B/, un /Persona C/ liecībās, ka viņa kopā ar /Persona I/ eksperimenta laikā atradās mašīnā un gaidīja atgriežamies /Persona B/.

[5.1.3] Tiesa nav izvērtējusi pretrunas /Persona H/ pirmstiesas kriminālprocesā un tiesā sniegtajās liecībās par viņa piedalīšanos speciālajā izmeklēšanas eksperimentā. Liecinieks /Persona H/ neliecināja par savu lomu un atrašanās vietu speciālā izmeklēšanas eksperimenta laikā, aizbildinoties ar klasificēto informāciju un operatīvās darbības pasākumu taktiku. Ņemot vērā, ka /Persona H/ liecības par psihotropās vielas realizāciju nebija iespējams pārbaudīt, tās atzīstamas par nepatiesām.

Apelācijas instances tiesas atzinums, ka nav pamata neticēt policijas darbinieku liecībām, kā arī apšaubīt lietas materiālos esošo informāciju par lietas faktiskajiem apstākļiem, pamatots ar pieņēmumu, nevis lietā esošajiem pierādījumiem.

[5.1.4] Tiesa, izvērtējot /Persona B/ liecību pieļaujamību, nav ņēmusi vērā, ka liecinieki /Persona H/, /Persona G/, /Persona F/ un /Persona I/ nebija klāt un nepiedalījās /Persona B/ nopratināšanā, tādēļ sniegt liecības par /Persona B/ nopratināšanas apstākļiem un veselības stāvokli minētie policijas darbinieki nevarēja.

[5.2] Ņemot vērā, ka speciālajā izmeklēšanas eksperimentā /Persona B/ nav piedalījies brīvprātīgi, bet gan policijas darbinieku ietekmēšanas rezultātā, tiesa nepamatoti par pieļaujamiem atzinusi speciālajā izmeklēšanas rezultātā iegūtos pierādījumus. No krimināllietas materiāliem konstatējams, ka /Persona B/ bija aizturēts par narkotisko vielu glabāšanu un liecināja par /Persona A/ noziedzīgām darbībām kriminālsoda mīkstināšanas vai apcietinājuma nepiemērošanas nolūkā.

[5.3] Apelācijas instances tiesas secinājums, ka apsūdzētajam /Persona A/ līdz viņa aizturēšanas brīdim bija iespēja atbrīvoties no saņemtās naudas, ir tiesas pieņēmums, kas nav pamatots ar pierādījumiem. Apsūdzētā /Persona A/ saistību ar psihotropās vielas realizāciju neapstiprina arī /Persona A/ piederošo mobilo telefonu apskates protokolos fiksētais, proti, ka saziņa ar /Persona B/ telefonos netika konstatēta.

[5.4] Speciālais izmeklēšanas eksperiments un personas audiokontrole ir divi dažādi speciālo izmeklēšanas darbību veidi, kuru veikšanai ir nepieciešamas speciālas atļaujas. Lietā personas audiokontrole tika veikta bez izmeklēšanas tiesneša lēmuma, tādēļ tiesa nepamatoti tās rezultātā iegūto skaņu ierakstu, kas ierakstīts CD-R diskā, atzinusi par pieļaujamu pierādījumu. Turklāt /Persona A/ par skaņu ierakstā slepeni fiksēto nav nopratināts saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 229. panta otro daļu. Tādējādi pirmstiesas izmeklēšanā pieļauts Kriminālprocesa likuma 12. panta pārkāpums.

Lietā nepamatoti nav veikta personas audiokontroles rezultātā iegūtā skaņu ieraksta ekspertīze, kas ļautu identificēt tajā runājošās personas. Turklāt nav saprotams, par ko tiek runāts skaņu ierakstā un kā tas attiecas uz izskatāmo lietu.

[5.5] Apelācijas instances tiesa par noziedzīgi iegūtiem nepamatoti atzinusi un konfiscējusi valsts labā /Persona A/ sievai /Persona E/ piederošos arestētos naudas līdzekļus, kas nepārsniedz vienu minimālo mēnešalgu. Tiesa nav izvērtējusi /Persona E/ pirmstiesas kriminālprocesā iesniegtos rakstveida pierādījumus par viņas ikmēneša ienākumiem. Lietā nav pierādījumu tam, ka /Persona E/ ir izdarījusi noziedzīgus nodarījumus, no kuriem būtu ieguvusi noziedzīgi iegūtu naudu.

Tiesas atzinums, ka arestētie naudas līdzekļi 3446,47 *euro*, ir noziedzīgi iegūti, nav pamatots ar pierādījumiem, tādēļ arests ir atceļams un naudas līdzekļi atdodami īpašniekiem. Turklāt lietā nav ziņu, ka naudas

līdzekļi būtu saistīti ar /Persona A/ inkriminēto noziedzīgo nodarījumu vai citu Krimināllikuma 253. pantā paredzētu noziedzīgo nodarījumu, kas nav atklāts. Tāpat lietā nav ziņu par operatīvās izstrādes lietu, kurā varētu iegūt informāciju par personas nelikumīgajām darbībām pirms kriminālprocesa uzsākšanas.

[5.6] Tiesa nepamatoti nav konstatējusi apsūdzētā tiesību uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā pārkāpumu. /Persona A/ tika aizturēts 2019. gada 2. aprīlī, bet galīgais nolēmums izskatāmajā lietā, kas nav apjomīga vai juridiski sarežģīta, joprojām nav pieņemts. Tādējādi tiesa pieļāvusi Kriminālprocesa likuma 14. panta pārkāpumu.

[5.7] Apelācijas instances tiesa pieļāvusi Krimināllikuma 574. panta 1. punktā norādīto pārkāpumu, jo nepamatoti apsūdzētajam nav noteikusi galīgo sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta trešo un piekto daļu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības ar Zemgales rajona tiesas 2020. gada 5. jūnija lēmumā krimināllietā Nr. 11815005012 noteikto sodu, tādējādi nepamatoti pasliktinot apsūdzētā stāvokli.

Motīvu daļa

[6] Senāts atzīst par nepieciešamu vispirms sniegt savu vērtējumu tiem kasācijas sūdzību argumentiem, kas attiecas uz apelācijas instances tiesas lēmumu daļā par /Persona A/ vainīgumu viņam inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā.

[6.1] Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmā daļa noteic, ka pārsūdzēšana kasācijas kārtībā ir rakstveida kasācijas protesta vai sūdzības iesniegšana Augstākajā tiesā par tāda apelācijas instances tiesas nolēmuma tiesiskumu, kurš vēl nav stājies spēkā, nolūkā panākt tā atcelšanu pilnībā vai kādā tā daļā vai tā grozīšanu juridisku iemeslu dēļ. Savukārt Kriminālprocesa likuma 569. panta trešā daļa noteic, ka kasācijas instances tiesa pierādījumus lietā no jauna neizvērtē.

Senāts konstatē, ka kasācijas sūdzību argumenti pamatā ir motivēti ar sūdzību autoru atšķirīgo viedokli par lietā esošo pierādījumu vērtējumu un faktiski pauž sūdzību iesniedzēju neapmierinātību ar tiem secinājumiem, kādus izdarījusi apelācijas instances tiesa, izvērtējot lietā esošos pierādījumus, un vērsti uz to, lai panāktu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanu nevis juridisku, bet faktisku iemeslu dēļ, kas ir pretrunā ar Kriminālprocesa likuma 569. panta pirmo daļu.

Citāda pierādījumu vērtēšana kasācijas sūdzībā, nekā tos ir vērtējusi apelācijas instances tiesa, ja tiesa pierādījumu vērtēšanā nav pieļāvusi Kriminālprocesa likuma būtiskus pārkāpumus, nevar būt par pamatu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai.

[6.2] Atstājot negrozītu pirmās instances tiesas spriedumu, apelācijas instances tiesa norādījusi, ka pierādījumi lietā novērtēti atbilstoši Kriminālprocesa likuma 9. nodaļā izvirzītajām prasībām, un pirmās instances tiesa pamatoti atzinusi tos par pieļaujamiem, attiecināmiem, ticamiem un pietiekamiem apsūdzētā vainīguma konstatēšanai. Ievērojot minēto, apelācijas instances tiesa, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 564. panta sesto daļu, atzinusi par iespējamu neatkārtot pirmās instances tiesas spriedumā minētos pierādījumus un atzinumus.

Savukārt pirmās instances tiesa, pamatojoties uz lietā esošajiem pierādījumiem, tajā skaitā liecinieku /Persona B/, /Persona C/, /Persona H/, /Persona G/, /Persona I/ liecībām, speciālā izmeklēšanas eksperimenta pārskatā, protokolā pār uzrādīšanu atpazīšanai pēc fotogrāfijām, kratīšanas protokolos, aizturēšanas protokolā, apskates protokolos ietvertām ziņām, narkotisko un psihotropo vielu ekspertīžu ekspertu, kā arī komisijas bioloģiskās (DNS) ekspertīzes ekspertu atzinumos secināto un citiem pierādījumiem lietā, ir konstatējusi apsūdzētā /Persona A/ darbībās visas nepieciešamās un obligātās Krimināllikuma 253.¹ panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma sastāva pazīmes un atzinusi, ka apsūdzētā vainīgums inkriminētajā noziedzīgajā nodarījumā ir pierādīts ārpus saprātīgām šaubām.

[6.3] Pretēji apsūdzētā /Persona A/ kasācijas sūdzībā norādītajam apelācijas instances tiesa ir atzinusi, ka lietā esošie pierādījumi apstiprina, ka /Persona A/ neatļauti iegādājās un glabāja realizācijas nolūkā psihotropo vielu, kā arī neatļauti to realizēja.

Apelācijas instances tiesa piekritusi pirmās instances tiesas atzinumam, ka /Persona A/ izdarītā noziedzīgā nodarījuma priekšmets ir ne mazāk kā 1,1818 g psihotropās vielas – amfetamīna –, kuru 2019. gada martā vai aprīlī, pirmstiesas kriminālprocesā precīzi nenoskaidrotā datumā, laikā un vietā, no pirmstiesas kriminālprocesā nenoskaidrotas personas, apsūdzētais neatļauti iegādājās tālākai realizācijai un iepildītu bezkrāsas caurspīdīgā polimēra maisiņā, ietītu baltā salvetē glabāja slēptuvē (caurulē), kas atradās pretī veikalam „Nosaukums”, /Adrese B/, līdz 2019. gada 2. aprīlim, kad to realizēja /Persona B/.

Tiesa savu atzinumu pamatojusi ar komisijas bioloģiskās (DNS) ekspertīzes ekspertu atzinumā secināto, ka uz salvetes konstatēts divu vai vairāku personu bioloģiskā materiāla sajaukums, kura DNS profila mazākuma daļa atbilst /Persona A/ DNS profilam, kas nozīmē, ka pēdu rašanās varbūtība no /Persona A/ ir 2,71x1011 reizes lielāka, nekā varbūtība, ka pēdas radušās no citas nezināmas personas ar tādu pašu DNS profilu.

[6.4] Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi liecinieka /Persona B/ pirmstiesas kriminālprocesā sniegtās liecības un par ticamām un pieļaujāmām atzinusi 2019. gada 2. aprīlī sniegtās liecības, kurās viņš liecina par psihotropās vielas iegādi no apsūdzētā /Persona A/, jo tās apstiprina citi lietā esošie pierādījumi.

[6.4.1] Apelācijas instances tiesa ir konstatējusi, ka apsūdzētajam nav bijusi iespēja uz klausīt liecinieku /Persona B/ tiesā un uzdot viņam jautājumus, jo liecinieks 2019. gada /datums/ ir nomiris, bet lieta uz tiesu nosūtīta 2020. gada 6. martā. Tiesa atzinusi, ka liecinieka /Persona B/ 2019. gada 2. aprīlī sniegtās liecības pamatoti nolasītas pirmās instances tiesā, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 501. panta 3. punktu. Tāpat tiesa izvērtējusi apstākļus, kāpēc apsūdzētā lūgums veikt /Persona B/ un /Persona A/ konfrontēšanu netika laikus izpildīts, un secinājusi, ka procesa virzītājam, ievērojot krimināllietas izmeklēšanas darbību taktiku, bija tiesības izvēlēties piemērotu brīdi konfrontēšanas veikšanai un viņa nevarēja paredzēt liecinieka nāves iestāšanos 45 gadu vecumā. Minēto apstākļu dēļ tiesa secinājusi, ka procesa virzītājas rīcībā nav konstatējams pārkāpums. Tiesa atzinusi, ka lietā esošie pierādījumi, proti, liecinieku /Persona C/, /Persona H/, /Persona G/, /Persona F/, /Persona I/ liecības, speciālā izmeklēšanas eksperimenta pārskatā fiksētās ziņas, narkotisko un psihotropo vielu ekspertīzes un komisijas bioloģiskās (DNS) ekspertīzes ekspertu atzinumos secinātais apstiprina /Persona B/ 2019. gada 2. aprīlī sniegtās liecības. Tāpat tiesa secinājusi, ka nav pārkāptas Kriminālprocesa likuma 15. pantā noteiktās apsūdzētā tiesības, jo /Persona A/ tika nodrošinātas tiesības piedalīties lietas izskatīšanā gan pirmās, gan apelācijas instances tiesā un izteikties par pierādījumiem.

[6.4.2] Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi liecinieka /Persona B/ liecībās norādīto, ka policijas darbinieki, pielietojot draudus, panākuši /Persona B/ piedalīšanos speciālajā izmeklēšanas eksperimentā, kopsakarā ar Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Disciplinārās uzraudzības nodaļas veiktās pārbaudes rezultātiem, un secinājusi, ka lietā nav pierādījumu policijas darbinieku prettiesiskai un neobjektīvai rīcībai.

[6.4.3] Tiesa ir izvērtējusi /Persona B/ rakstveida liecības par to, ka viņš pēc policijas darbinieku norādēm zināja, kurai personai jāiedod amatpersonu izsniegtā nauda kur atrodas psihotropā viela, un atzinusi tās par nepatiesām. Tiesa konstatējusi, ka minētās /Persona B/ liecības ir pretrunā komisijas bioloģiskās (DNS) ekspertīzes ekspertu atzinumā secinātajam, ka uz slēpnī ievietotā polimēra maisiņā, kurā atradās psihotropā viela, konstatētā DNS profila mazākuma daļa atbilst apsūdzētā profilam. Tiesa izvērtējusi šo eksperta secinājumu kopsakarā ar /Persona B/ sākotnējām liecībām par to, ka apsūdzētais viņam ir norādījis uz psihotropās vielas atrašanās vietu, un atzinusi, ka psihotropo vielu slēpnī ir ievietojis /Persona A/. Tiesa secinājusi, ka šādas liecības sniegtas nolūkā palīdzēt apsūdzētajam izvairīties no iespējamās atbildības.

[6.4.4] Tāpat tiesa ir izvērtējusi liecinieka /Persona D/ liecības, ka /Persona B/ viņam ir izstāstījis, ka policijas darbinieki piespieduši /Persona B/ sniegt nepatiesas liecības pret apsūdzēto. Tiesa argumentēti secinājusi, ka /Persona B/ sniedzis /Persona D/ apzināti nepatiesas ziņas. Tiesa norādījusi, ka minētās /Persona D/ liecības neapstiprina /Persona B/ 2019. gada 13. maijā un vēlāk sniegtās liecības.

[6.4.5] Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā norādīto argumentu, ka /Persona B/ 2019. gada 2. aprīlī sniegtās liecības nav pamata atzīt par ticamām, jo tās sniegtas apreibinošo vielu ietekmē. Tiesa ir izvērtējusi medicīniskās pārbaudes protokolā Nr. 2080 fiksētās ziņas, ka 2019. gada 2. aprīlī /Persona B/ bija skaidra apziņa, saglabāta orientācija, neizmainīta domāšana, netraucēta uztvere, un atzinusi, ka nav pamata apšaubīt, ka liecinieks

spēja adekvāti liecināt par viņam zināmiem faktiem, tāpēc atzinusi /Persona B/ 2019. gada 2. aprīlī sniegtās liecības par ticamām.

[6.5] Tiesa ir izvērtējusi: 1) liecinieces /Persona C/ liecības, ka no /Persona B/ tika saņemta informācija, ka /Persona A/ nodarbojas ar narkotisko vielu realizāciju, tāpēc tika veikts speciālais izmeklēšanas eksperiments; 2) liecinieka /Persona H/ liecības par to, ka /Persona B/ labprātīgi piekrita sadarboties ar policiju, piedalīties speciālajā izmeklēšanas eksperimentā un iegādājās no /Persona A/ psihotropās vielas; 3) liecinieka /Persona G/ liecības, ka /Persona B/ labprātīgi piekrita piedalīties speciālajā izmeklēšanas eksperimentā, tā laikā /Persona G/ novēroja /Persona B/ un redzēja narkotiku realizācijas brīdi; 4) liecinieka /Persona F/ liecības, ka /Persona B/ brīvprātīgi piekrita sadarboties ar policiju un piedalīties speciālajā izmeklēšanas eksperimentā, viņš neizteica vēlmi attiekties piedalīties eksperimentā; 5) liecinieka /Persona I/ liecības, ka speciālajā izmeklēšanas eksperimentā piedalījās /Persona B/. Tiesa nav konstatējusi pretrunas minētajās liecībās un, izvērtējot tās kopsakarā ar pārējiem pierādījumiem lietā, atzinusi par ticamām.

[6.6] Apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā argumentu par to, ka 2019. gada 2. aprīlī /Persona B/ bijis aizturēts, nevis brīvprātīgi ieradies liecību sniegšanai un piekritis piedalīties speciālajā izmeklēšanas eksperimentā.

Apelācijas instances tiesa ir ņēmusi vērā, ka 2019. gada 2. aprīlī /Persona B/ bija aizturēts Valsts policijas Rīgas reģiona pārvaldes Rīgas Zemgales iecirknī par Krimināllikuma 253. panta pirmajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, proti, par narkotisko vai psihotropo vielu neatļautu glabāšanu, kā arī to, ka policijas darbinieku rīcībā netika konstatētas pretlikumīgas darbības attiecībā uz /Persona B/ provokāciju piedalīties speciālajā izmeklēšanas eksperimentā. Tiesa secinājusi, ka /Persona B/ pats izlēma sadarboties ar policijas darbiniekiem, lai palīdzētu atklāt citas personas noziedzumu.

[6.7] Tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā iebildumus par iespējamo liecinieka /Persona B/ provokāciju un apsūdzētā /Persona A/ uzkūdišanu speciālā izmeklēšanas eksperimenta laikā.

Kriminālprocesa likuma 225. panta trešā daļa nosaka, ka personas rīcību aizliegts provocēt, kā arī ietekmēt ar vardarbību, draudiem, šantāžu vai izmantot tās bezpalīdzības stāvokli, savukārt minētā likuma 130. panta otrās daļas 4. punkts nosaka, ka par nepieļaujamām un pierādīšanā neizmantojamām atzīstamas tādas ziņas par faktiem, kuras iegūtas pārkāpjot kriminālprocesa pamatprincipus.

Apelācijas instances tiesa ir konstatējusi, ka: 1) 2019. gada 2. aprīļa liecībā /Persona B/ brīvprātīgi piekrita piedalīties speciālajā izmeklēšanas eksperimentā, pratināšanas laikā atpazīna /Persona A/ pēc fotogrāfijas kā personu, no kuras iegādājās amfetamīnu; 2) speciālais izmeklēšanas eksperiments veikts neatliekamā kārtībā, un tā tiesiskumu un pamatotību ir apstiprinājusi izmeklēšanas tiesnese; 3) speciālā izmeklēšanas eksperimenta rezultātā, izpildot ierosinājumā par speciālā izmeklēšanas eksperimenta veikšanu norādīto uzdevumu, /Persona B/ iedeva apsūdzētajam /Persona A/ policijas darbinieku izsniegto naudu un no /Persona A/ norādītā slēpņa izņēma psihotropo vielu un nodeva to policijas darbiniekiem.

Tiesa ir ņēmusi vērā, ka: 1) sākotnējās liecībās /Persona B/ ir norādījis, ka amfetamīna iegādes nepieciešamības gadījumā viņš parasti pats sazinās ar /Persona A/ pa telefonu, norāda psihotropās vielas vēlamu daudzumu, sarunā tikšanos psihotropās vielas iegādei; 2) /Persona B/ bija aizturēts 2019. gada 2. aprīlī saistībā ar narkotisko vai psihotropo vielu neatļautu glabāšanu citā kriminālprocesā, kas liecināja par to, ka /Persona B/ ir zināmi ar narkotisko vai psihotropo vielu apriti saistītie apstākļi; 3) /Persona B/, būdams brīdināts par atbildību par apzināti nepatiesu liecību sniegšanu, pēc uzrādītājām fotogrāfijām ir atpazinis /Persona A/, kā personu, kas realizē amfetamīnu, un liecinājis, ka apsūdzētais agrāk ir bijis sodīts par analoga rakstura noziedzīgiem nodarījumiem.

Tiesa ir izvērtējusi minētos apstākļus un atzinusi par pamatotu procesa virzītājas lēmumu iesaistīt /Persona B/ speciālajā izmeklēšanas eksperimentā.

Tiesa ir izvērtējusi lietā esošos pierādījumus un konstatējusi, ka /Persona B/ sākotnēji sazinājās ar apsūdzēto telefoniski, lai noskaidrotu par iespēju iegādāties 10 g amfetamīna. Apsūdzētais piekrita pārdot /Persona B/ amfetamīnu un /Persona B/ norunāja tikšanos, lai iegādātos aizliegto vielu. Ņemot vērā minētos apstākļus, tiesa

atzinusi, ka speciālais izmeklēšanas eksperiments veikts, ievērojot Kriminālprocesa likuma 225. panta otro daļu, un tā laikā netika veiktas neatļautas darbības.

Apelācijas instances tiesa konstatējusi, ka policijas darbinieki nav provocējuši /Persona B/ piedalīties speciālajā izmeklēšanas eksperimentā un ka /Persona A/ nav uzskaidrīts izdarīt noziedzīgu nodarījumu.

[6.8] Pretēji apsūdzētā /Persona A/ kasācijas sūdzībā norādītajam apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi apstākli, ka speciālajā izmeklēšanas eksperimentā izmantotā nauda netika atrasta pie /Persona A/.

Minēto apstākli tiesa ir izvērtējusi kopsakarā ar apsūdzētā aizturēšanas protokolā fiksētajām ziņām, ka apsūdzētais no notikuma vietas aizbrauca ar automašīnu un tika aizturēts četras minūtes pēc aizbraukšanas, tādējādi argumentēti secinājusi, ka /Persona A/ bija pietiekami ilgs laiks, lai saņemto naudu paslēptu vai atbrīvotos no tās.

Tāpat tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā iebildumus par to, ka lietā ar pierādījumiem nav pamatots atzinums, ka starp /Persona A/ un /Persona B/ notika telefoniska saziņa, jo lietā fiksētie mobilo telefonu numuri pie /Persona A/ netika atrasti.

Tiesa ir atzinusi, ka liecinieka /Persona B/ 2019. gada 2. aprīļa liecībās norādītais un speciālā izmeklēšanas eksperimenta pārskatā fiksētais apstiprina, ka 1) /Persona B/ saziņai ar /Persona A/ izmantojis mobilā telefona numuru /Tālrunis B/, nosūtot viņam uz mobilā telefona numuru /Tālrunis C/ īsziņu par vēlamo psihotropās vielas daudzumu, kā arī norunājis satikšanās apstākļus; 2) pirms /Persona B/ un /Persona A/ tikšanās apsūdzētais zvanījis lieciniekam no cita numura /Tālrunis A/.

Tāpat tiesa ņēmusi vērā, ka apsūdzētā dzīvesvietā un automašīna kopumā tika izņemti seši mobilie telefoni. Tiesa argumentēti secinājusi, ka /Persona A/ saziņai ar /Persona B/ izmantojis dažādus viņa lietošanā esošos mobilos telefonus un numurus, kā arī varēja veikt zvanus no savas dzīvesvietas, atstāt tur telefonus un doties uz tikšanos.

[6.9] Tiesa atzinusi par pieļaujamu pierādījumu speciālā izmeklēšanas eksperimenta laikā iegūtajos audioierakstos, kas ierakstīti CD-R diskā, fiksētās ziņas.

[6.9.1] No ierosinājuma par speciālā izmeklēšanas eksperimenta veikšanu konstatējams, ka tā laikā eksperimenta veicējs /Persona B/ tiks aprīkots ar tehniskajiem fiksēšanas līdzekļiem (*lietas 1. sējuma 14. lapa*). Speciālā izmeklēšanas eksperimenta laikā tika veikts audioieraksts, kas ierakstīts CD-R diskā. Veikto speciālās izmeklēšanas eksperimentu izmeklēšanas tiesnese atzinusi par tiesisku un pamatotu (*lietas 1. sējuma 48.–50. lapa*).

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 216. panta ceturtajai daļai speciālās izmeklēšanas darbības veicējs dara visu iespējamo, lai izmeklēšanu interesējošie fakti tiktu fiksēti ar tehniskajiem līdzekļiem.

Senāts norāda, ka tehnisko līdzekļu izmantošana dod iespēju procesa virzītajam kontrolēt notiekošā speciālā izmeklēšanas eksperimenta gaitu, plānot turpmākās procesuālās darbības. Šāda tehniskā līdzekļa izmantošana ir pasākums speciālā izmeklēšanas eksperimenta nodrošināšanai. Savukārt ar tiešsaistes režīmu notiekoša vienlaicīga speciālā izmeklēšanas eksperimenta gaitas fiksēšana protokolā un audioierakstā vai videoierakstā dod iespēju nostiprināt pierādījumus.

Speciālā izmeklēšanas eksperimenta gadījumā tiek radīta personas ikdienas darbībai raksturīga situācija vai apstākļi un ar tehnisko līdzekļu palīdzību tiek fiksēta personas rīcība, tai skaitā arī sarunas šajos apstākļos.

Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa pamatoti secinājusi, ka speciālā izmeklēšanas eksperimenta gaitas fiksēšana ar tehniskajiem līdzekļiem, piemēram, skaņu ierakstiem, nav atsevišķa speciālā izmeklēšanas darbība.

[6.9.2] Tāpat apelācijas instances tiesa par nepamatotu atzinusi apsūdzētā /Persona A/ aizstāves argumentu, ka audioierakstu saturs nav attiecināms uz izskatāmo lietu, jo apsūdzētais nav atpazinis tajos fiksētās balsis.

Tiesa ir konstatējusi, ka /Persona B/ liecināto, ka pēc naudas nodošanas /Persona A/ pateica, ka psihotropā viela ir caurulē, kur /Persona B/ to arī atrada un paņēma, apstiprina audioierakstā fiksētais par apsūdzētā norādēm

par psihotropās vielas atrašanos caurulē, kā arī komisijas bioloģiskās (DNS) ekspertīzes ekspertu atzinumā secinātais, ka uz salvetes konstatētā bioloģiskā materiāla sajaukuma DNS profila mazākuma daļa atbilst /Persona A/ DNS profilam. Tādējādi tiesa argumentēti secinājusi, ka audioierakstos fiksētās ziņas dzirdama saruna starp apsūdzēto un /Persona B/.

Ņemot vērā minēto, Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa speciālā izmeklēšanas eksperimenta rezultātā iegūtās ziņas, tajā skaitā audioierakstos fiksēto, pamatoti atzinusi par attiecināmu pierādījumu, jo tās pierāda noziedzīgā nodarījuma faktiskos apstākļus.

[6.10] Apelācijas instances tiesa, pamatojoties uz lietā esošajiem pierādījumiem, atzinusi, ka apsūdzētais /Persona A/ ir izdarījis inkriminēto noziedzīgo nodarījumu. Senātam nav pamata apšaubīt norādītos apelācijas instances tiesas atzinumus, jo tie pamatoti ar lietā esošo pierādījumu izvērtējumu. Kriminālprocesa likuma būtiskus pārkāpumus pierādījumu vērtēšanā, kas varētu ietekmēt tiesas nolēmuma tiesiskumu vai pamatotību, Senāts nekonstatē. Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesas lēmums šajā daļā atbilst Kriminālprocesa likuma 511. panta otrās daļas, 512. panta pirmās un otrās daļas un 564. panta ceturtās daļas prasībām, tai skaitā prasībai par motivētu nolēmumu.

[7] Senāts atzīst, ka izskatāmajā lietā kasācijas instances tiesas kompetencē ir pārbaudīt, vai pārējā daļā apsūdzētā /Persona A/ un viņa aizstāves V. Tanasi kasācijas sūdzības satur tādus argumentus, kas var būt par pamatu apelācijas instances tiesas nolēmuma atcelšanai.

[7.1] Apsūdzētā /Persona A/ argumentu, ka lieta nepamatoti tika izskatīta Kurzemes apgabaltiesā, nevis Rīgas apgabaltiesā, Senāts atzīst par nepamatotu.

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 455. panta pirmās daļas 1. punktam tiesa līdz tiesas izmeklēšanas sākumam var ierosināt tai piekritīgu krimināllietu nodot citai tiesai, ja, nododot krimināllietu, var panākt tās ātrāku izskatīšanu.

No lietas materiāliem konstatējams, ka 2024. gada 9. februārī Rīgas apgabaltiesa ir nosūtījusi krimināllietu Augstākajai tiesai un, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 445. panta pirmās daļas 1. punktu, lūgusi to nodot citai apgabaltiesai nolūkā panākt lietas ātrāku izskatīšanu (*lietas 4. sējuma 131. lapa*). 2024. gada 21. februārī, pamatojoties Augstākās tiesas priekšsēdētāja lēmumu, lieta nodota izskatīšanai apelācijas kārtībā Kurzemes apgabaltiesai (*lietas 4. sējuma 132. lapa*).

[7.2] Apelācijas instances tiesa ir atzinusi par nepamatotu apsūdzētā /Persona A/ argumentu, ka viņš tika nepamatoti aizturēts.

Tiesa konstatējusi, ka /Persona A/ tika aizturēts, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 264. panta pirmās daļas 1. punktu, proti, persona pārsteigta tieši noziedzīga nodarījuma izdarīšanas brīdī, tūlīt pēc tam vai arī bēgot no noziedzīga nodarījuma izdarīšanas vietas.

Tiesa ņēmusi vērā, ka /Persona A/ aizturēšanas brīdī psihotropā viela /Persona B/ vēl nebija izņemta, taču norādījusi, ka, uzsākot kriminālprocesu, policijas darbinieku rīcībā jau bija informācija, ka apsūdzētais nodarbojas ar narkotisko vielu realizāciju. Tiesa konstatējusi, ka policijas darbinieki /Persona H/, /Persona I/, /Persona F/, /Persona G/ speciālā izmeklēšanas eksperimenta laikā redzēja, ka /Persona B/ iegādājas aizliegtas vielas no /Persona A/, speciālā izmeklēšanas eksperimenta protokolā detalizēti fiksētas /Persona B/ darbības līdz psihotropās vielas paņemšanas brīdim, apsūdzētā aizbraukšanai no notikuma vietas un viņa aizturēšanai. Ņemot vērā minēto, tiesa motivēti secinājusi, ka policijas darbiniekiem bija pamats atzīt, ka, iespējams, ir izdarīts noziedzīgs nodarījums. Tiesa atzinusi, ka /Persona A/ aizturēšana bija pamatota.

[7.3] Senāts atzīst par nepamatotu apsūdzētā /Persona A/ kasācijas sūdzībā norādīto argumentu, ka tiesa nav norādījusi pamatu speciālā izmeklēšanas eksperimenta neatliekamai veikšanai.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 212. panta pirmo daļu speciālās izmeklēšanas darbības veic, pamatojoties uz izmeklēšanas tiesneša lēmumu, izņemot šajā nodaļā paredzētos gadījumus. Minētā panta ceturtā

daļa noteic, ka neatliekamajos gadījumos procesa virzītājs var uzsākt speciālās izmeklēšanas darbības, pieņemot lēmumu un saņemot prokurora piekrišanu un ne vēlāk kā nākamajā darba dienā – izmeklēšanas tiesneša lēmumu.

No lietas materiāliem konstatējams, ka 2019. gada 2. aprīlī procesa virzītāja sagatavojuši ierosinājumu par speciālā izmeklēšanas eksperimenta neatliekamu veikšanu kuru minētās dienas plkst. 21.05 apstiprinājis prokurors (*lietas 1. sējuma 14. lapa*). Kā neatliekamības pamats ierosinājumā norādīts risks, ka /Persona A/ var uzzināt par eksperimentā iesaistītās personas sadarbību ar policijas darbiniekiem, pārtraukt kontaktēties ar /Persona B/ un turpināt veikt noziedzīgas darbības.

2019. gada 3. aprīlī izmeklēšanas tiesnese pieņēmusi lēmumu par speciālās izmeklēšanas darbības – speciālā izmeklēšanas eksperimenta –, kas veikts ar prokurora piekrišanu, tiesiskumu un pamatotību, un atzinusi veikto izmeklēšanas darbību par tiesisku un pamatotu (*lietas 1. sējuma 48.–50. lapa*).

Senāts atzīst, ka speciālais izmeklēšanas eksperiments neatliekamības kārtībā veikts atbilstoši Kriminālprocesa likuma 212. panta pirmajā daļā noteiktajam.

[7.4] Senāts konstatē, ka apsūdzētais /Persona A/ kasācijas sūdzībā atkārtojis apelācijas sūdzībā minēto argumentu, ka tiesa nepamatoti atzinusi par atbildību pastiprinošu apstākli noziedzīga nodarījuma izdarīšanu narkotisko vielu ietekmē.

Norādīto argumentu apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi un motivēti noraidījusi. Tiesa norādījusi, ka pirmās instances tiesa pamatoti konstatējusi Krimināllikuma 48. panta pirmās daļas 12. punktā paredzēto atbildību pastiprinošo apstākli – noziedzīgs nodarījums izdarīts narkotisko vielu ietekmē –, jo minēto faktu apstiprina 2019. gada 3. aprīļa Medicīniskās pārbaudes protokolā narkotisko, psihotropo vai toksisko vielu ietekmes noteikšanai Nr. 2096 un Ķīmiski toksikoloģiskās izmeklēšanas rezultātos Nr. 3070 konstatētais.

Senātam nav pamata apšaubīt šo apelācijas instances tiesas secinājumu.

[7.5] Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa ir izvērtējusi, vai lietā ir konstatējams Kriminālprocesa likuma 14. pantā noteikto tiesību uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā pārkāpums. Tiesa hronoloģiskā secībā izklāstījusi izskatāmajā kriminālprocesā veiktās procesuālās darbības, sākot no kriminālprocesa uzsākšanas un beidzot ar lietas iztiesāšanu apelācijas instances tiesā, un detalizēti izvērtējusi kriminālprocesa izskatīšanas gaitu, tostarp apstākļus, kas bijuši par pamatu iztiesāšanas tiesas sēžu pārcelšanai, un argumentēti atzinusi, ka lietas izskatīšanā nav pieļauti bezdarbības periodi un iztiesāšana nav novilcināta. Senātam nav pamata apšaubīt apelācijas instances tiesas atzinumu.

Kasācijas sūdzības argumentus par tiesību uz kriminālprocesa pabeigšanu saprātīgā termiņā pārkāpumu aizstāve V. Tanasi pamatojusi ar formālu norādi par lietas izskatīšanas ilgumu, nenorādot apstākļus, kas būtu vērtējami, kā lietas izskatīšanas neattaisnota novilcināšana.

[7.6] Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa, nenosakot /Persona A/ galīgo sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta piekto daļu pēc noziedzīgo nodarījumu kopības, nav pieļāvusi Krimināllikuma 574. panta 1. punktā norādīto pārkāpumu.

Pirmās instances tiesa /Persona A/ par Krimināllikuma 253.¹ panta pirmajā daļā paredzēto noziedzīgo nodarījumu noteikusi sodu – brīvības atņemšanu – un nav noteikusi galīgo sodu saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta trešo un piekto daļu.

Apelācijas instances tiesa, vērtējot aizstāves iebildumus par Krimināllikuma 50. panta piektās daļas nepamatotu nepiemērošanu, konstatējusi, ka pirmās instances tiesa spriedumā norādījusi apsūdzētā /Persona A/ iepriekšējās sodāmības, tomēr galīgo sodu pēc Krimināllikuma 50. panta piektās daļas vai 51. panta nav noteikusi. Ievērojot to, ka pēc sprieduma spēkā stāšanās un atbilstošu iesniegumu iesniegšanas ir iespējama turpmāku jautājumu lemsana par galīgā soda noteikšanu pēc vairākiem spriedumiem un šie nolēmumi saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 649. panta trešo daļu ir pārsūdzami, apelācijas instances tiesa atzinusi, ka nav tiesiska pamata lemt, vai apsūdzētajam būtu nosakāms galīgais sods.

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 562. pantu apelācijas instances tiesa krimināllietu iztiesā šajā tiesību normā norādītajā apjomā un ietvaros. Savukārt ar soda izpildi saistītie jautājumi ir izlemjami saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 650. pantu. Senāta judikatūrā ir atzīts, ka, ja apelācijas instances tiesa, neievērojot Kriminālprocesa likuma 562. panta prasības, nosakot galīgo sodu, apsūdzētā stāvokli pasliktinājusi, tad ir ierobežotas apsūdzētās personas tiesības pārsūdzēt šādu spriedumu faktisku iemeslu dēļ (*Senāta 2008. gada 15. maija lēmums lietā Nr. SKK-224/2008, 110872221306*).

Senāts norāda, ka apsūdzētā un viņa aizstāves atsauce uz Senāta 2023. gada 31. janvāra lēmumā lietā Nr. SKK-J-166/2023 pausto atziņu nav pamatota, jo izskatāmajā lietā ir konstatējami atšķirīgi faktiskie apstākļi, proti, lēmumā lietā Nr. SKK-J-166/2023 jautājums par galīgā soda noteikšanu apsūdzētajam tika lemts abās instances tiesās un apelācijas instances tiesas atzinums par galīgā soda nenoteikšanu bija nepamatots. Savukārt izskatāmajā lietā ne pirmās, ne apelācijas instances tiesas nav lēmušas par galīgā soda noteikšanu saskaņā ar Krimināllikuma 50. panta trešo un piekto daļu.

Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa pamatoti secinājusi, ka jautājums par galīgā soda noteikšanu pēc vairākiem spriedumiem apsūdzētajam būtu skatāms Kriminālprocesa likuma 650. panta kārtībā, tādējādi ievērojot Kriminālprocesa likuma 649. panta trešajā daļā paredzētās apsūdzētā tiesības uz nolēmuma pārsūdzību.

[7.7] Senāts atzīst, ka Kurzemes apgabaltiesas 2024. gada 14. augusta lēmums ir atceļams daļā, ar kuru /Persona A/ faktiskās dzīvesvietas kratīšanas laikā izņemtā nauda 600euro atzīta par noziedzīgi iegūtu mantu un konfiscēta valsts labā.

[7.7.1] Izskatāmajā lietā pirmstiesas kriminālprocesā 2019. gada 3. aprīlī veikta kratīšana /Persona A/ faktiskajā dzīvesvietā /Adrese C/. Kratīšanas laikā izņemti 2900euro, par kuriem /Persona A/ paskaidroja, ka tā ir legāli iegūta nauda (*lietas 1. sējuma 43.–46. lapa*). Tāpat 2019. gada 3. aprīlī /Persona A/ kratīšana laikā viņam tika izņemta nauda 547,47euro (*lietas 1. sējuma 54. lapa*).

Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 361. panta piektajā daļā noteikto lēmumā par aresta uzlikšanu mantai jānorāda, kādam nolūkam un kam piederošai mantai tiek uzlikts arests.

2019. gada 2. maijā procesa virzītāja pieņēma lēmumu par aresta uzlikšanu mantai (*lietas 1. sējuma 158. lapa*). Lēmumā norādīts, ka, izvērtējot lietas materiālus, iespējams, ka /Persona A/ un viņa faktiskajā dzīvesvietā /Adrese C/, 2020. gada 3. aprīlī kratīšanu laikā izņemta nauda 3446,47euroir noziedzīgi iegūta. Turklāt lēmumā norādīts, ka /Persona A/ tiek turēts aizdomās par Krimināllikuma 253.¹ panta trešajā daļā paredzētā noziedzīgā nodarījuma izdarīšanu, par ko ir paredzēts papildsods – mantas konfiskācija –, tādēļ saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 361. pantu, lai nodrošinātu iespējamo mantas konfiskāciju, kriminālprocesā uzliek arestu aizdomās turētā mantai.

[7.7.2] Satversmes 89. pants noteic, ka valsts atzīst un aizsargā cilvēka pamattiesības saskaņā ar šo Satversmi, likumiem un Latvijai saistošiem starptautiskajiem līgumiem. Savukārt Satversmes 92. panta pirmais teikums paredz, ka ikviens var aizstāvēt savas tiesības un likumiskās intereses taisnīgā tiesā.

Tiesību uz taisnīgu tiesu garantijas ir attiecināmas arī uz procesā par noziedzīgi iegūtu mantu uz ar mantu saistītajām personām (sk. *Satversmes tiesas 2017. gada 23. maija sprieduma lietā Nr. 2016-13-01 secinājumu daļas 10. punktu*). No taisnīgas tiesas jēdziena izrietošais pušu līdzvērtīgu iespēju princips noteic, ka lietas izskatīšanas gaitā procesa dalībnieku tiesībām jābūt taisnīgi līdzsvarotām, proti, katram procesa dalībniekam jābūt nodrošinātām adekvātām iespējām izmantot procesuālos līdzekļus un neviens procesa dalībnieks nedrīkst tikt nepamatoti nostādīts nelabvēlīgākā situācijā kā citi procesa dalībnieki (sk. *Satversmes tiesas 2015. gada 16. aprīļa sprieduma lietā Nr. 2014-13-01 secinājumu daļas 20.1. punktu*).

Senāta judikatūrā jau vairākkārt ir atzīts, ka mantas atzīšanas par noziedzīgi iegūtu un konfiskācijas rezultātā var tikt aizskartas Satversmes 105. pantā noteiktās personas pamattiesības. Šī iemesla dēļ nepieciešams skaidrs un efektīvs mehānisms, kādā persona var pierādīt, ka mantai, kura tiek pakļauta arestam, ir legāla izcelsme. Proti, lai kriminālprocesā aizskartais mantas īpašnieks varētu aizstāvēt savas tiesības uz īpašumu, pārsūdzēt nolēmumus, tai skaitā iesniegt apelācijas un kasācijas sūdzības attiecībā uz mantu, kas atzīta par noziedzīgi iegūtu,

viņam ir jābūt tiesībām aktīvi iesaistīties kriminālprocesā, piedaloties tiesas sēdēs, izsakot savu viedokli, iesniedzot pierādījumus u. tml. (*Senāta 2022. gada 6. septembra lēmuma lietā Nr. SKK-29/2022, ECLI:LV:AT:2022:0906.11360006513.7.L, 11.1. punkts; 2020. gada 30. oktobra lēmuma lietā Nr. SKK-59/2020, ECLI:LV:AT:2020:1030.3870001003.3.L, 29.2. punkts*).

Kriminālprocesa likuma 111.¹ pants reglamentē kriminālprocesā aizskartā mantas īpašnieka tiesības un pienākumus. Kriminālprocesa likuma 111.¹ panta izpratnē kriminālprocesā aizskartais mantas īpašnieks ir tā persona, kurai īpašumtiesības uz mantu, ar kuru procesuālo darbību rezultātā ir ierobežotas vai atņemtas tiesības rīkoties, ir nostiprinātas likumā noteiktajā kārtībā vai kura apgalvo, ka ir aizskartas viņas tiesības uz minēto mantu (sk. *Senāta 2023. gada lēmuma lietā Nr. SKK-[D]/2023, pieejams Augstākās tiesas tīmekļvietnē, 7.4. punktu kopsakarā ar 12. Saeimas likumprojekta Nr. 630/Lp12 „Grozījumi Kriminālprocesa likumā” anotāciju un Eiropas Parlamenta un Padomes 2014. gada 3. aprīļa Direktīvas 2014/42/ES par nozieguma rīku un noziedzīgi iegūtu līdzekļu iesaldēšanu un konfiskāciju Eiropas Savienībā preambulas 33. apsvērumu*).

Kriminālprocesā aizskartā mantas īpašnieka statusa iegūšanai atsevišķs lēmums nav nepieciešams. Statuss tiek iegūts ar brīdi, kad rīcība ar mantu ir atņemta vai ierobežota (*Meikališa Ā. 111.¹ panta komentārs. Grām.: Kriminālprocesa likuma komentāri. A daļa. Zinātniska monogrāfija prof. Kristīnes Stradas-Rozenbergas zinātniskā redakcijā. Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2019, 381. lpp.*).

Atbilstoši Kriminālprocesa likuma 111.¹ panta otrās daļas 1., 4., 6. un 9. punktam kriminālprocesā aizskartajam mantas īpašniekam, kura mantai uzlikts arests, pirmās instances tiesā ir tiesības savlaicīgi uzziņāt iztiesāšanas vietu un laiku, izteikt savu viedokli par mantas izcelsmi, iesniegt pieteikumus attiecībā uz mantu un likumā noteiktajā kārtībā pārsūdzēt tiesas nolēmumu attiecībā uz mantu. Minētā trešā daļa paredz, ka aizskartajam mantas īpašniekam, kura mantai uzlikts arests, apelācijas instances tiesā ir tādas pašas tiesības kā pirmās instances tiesā, kā arī tiesības uzturēt un pamatot savu sūdzību vai atsaukt to.

Savukārt atbilstoši Kriminālprocesa likuma 455. panta pirmajai daļai tiesas sēdē kriminālprocesā aizskartajam mantas īpašniekam, kura mantai uzlikts arests, ir tiesības pieteikt noraidījumus, pieteikt lūgumus, iesniegt pierādījumus, norādot, kādēļ tie nebija iesniegti tiesā līdz šim, piedalīties pierādījumu pārbaudē, iesniegt tiesai rakstveida paskaidrojumus, piedalīties tiesas debatēs, kā arī citu jautājumu izskatīšanā, kuri radušies krimināllietas iztiesāšanas gaitā.

[7.7.3] No lietas materiāliem izriet, ka apsūdzētais /Persona A/ un lieciniece /Persona E/, sniedzot paskaidrojumus par naudas izcelsmi, ir minējuši, ka 600euro no arestētās naudas pieder /Persona E/, kas ir viņas darba alga, bet pārējā nauda ir iegūta saistībā ar Eiropas Cilvēktiesību tiesas 2010. un 2016. gada nolēmumiem.

No lietas materiāliem konstatējams, ka 2019. gada 21. maijā /Persona E/ ir iesniegusi sūdzību izskatāmajā lietā ar lūgumu atcelt arestu viņai piederošai naudai 600euro un atdod to /Persona E/, norādot, ka tā ir viņas darba alga (*lietas 1. sējuma 12. lapa*). Tāpat 2019. gada 18. jūnija sūdzībā krimināllietā Nr. 11095046119 /Persona E/ lūgusi atdot viņai piederošos naudas līdzekļus 600euro, sūdzībai pievienojot Valsts sociālās apdrošināšanas aģentūras izziņu par viņas darba ienākumiem.

Pirmās instances tiesas 2020. gada 15. jūnija sēdē apsūdzētā /Persona A/ aizstāve V. Tanasi pieteica lūgumu aicināt /Persona E/ kā kriminālprocesā aizskarto mantas īpašnieci un nopratināt. Pamatojot savu lūgumu, aizstāve norādīja, ka pirmstiesas kriminālprocesā /Persona E/ ir iesniegusi sūdzības ar lūgumu atdot viņai piederošo arestētās naudas daļu (*pirmās instances tiesas 2020. gada 15. jūnija sēdes skaņu ieraksts 00:12:20–00:14:10*).

Senāts konstatē, ka /Persona E/ tikusi pratināta liecinieces statusā pirmās instances tiesā (*pirmās instances tiesas 2021. gada 6. maija sēdes skaņu ieraksts 00:21:03–00:26:20*).

Pirmās instances tiesā /Persona E/ liecināja, ka viņa ir /Persona A/ sieva un viņu dzīvesvietas kratīšanas laikā izņemtā nauda 600euro pieder viņai, par ko kratīšanas laikā viņa ir pateikusi policijas darbiniekiem. Lieciniece norādījusi, ka viņa strādā algotu darbu, kratīšanas laikā izņemtā nauda 600 euro atradusies blakus viņas dokumentiem (pasei), proti, citā vietā, nekā pārējā dzīvesvietā izņemtā nauda.

Pirmās instances tiesa spriedumā norādījusi, ja /Persona E/ liecināto par naudas piederību neapstiprina lietas materiāli. Tiesa konstatējusi, ka dzīvesvietas kratīšanas protokolā nav fiksētas ziņas, ka lieciniece /Persona E/ kratīšanas laikā būtu informējusi policijas darbiniekus par naudas piederību.

No minētā secināms, ka izskatāmajā lietā /Persona E/ jau pirmstiesas kriminālprocesā pieteikusi īpašumtiesības uz daļu naudas (600euro), kura tika izņemta /Persona A/ un /Persona E/ dzīvesvietas kratīšanas laikā un kurai uzlikts arests. Savukārt pirmās instances tiesā /Persona E/ atkārtoti apstiprināja, ka vēlas saņemt savu naudu atpakaļ. Tādējādi atzīstams, ka /Persona E/ ir informējusi procesa virzītāju par to, ka konkrētajā kriminālprocesā ir aizskartas viņas tiesības uz mantu, līdz ar to /Persona E/ bija nodrošināmas Kriminālprocesa likuma 111.¹ pantā un 455. panta pirmajā daļā paredzētās kriminālprocesā aizskartā mantas īpašnieka tiesības.

[7.7.4] Apelācijas instances tiesa, pieņemot lietu iztiesāšanai apelācijas kārtībā, nav lēmusi par /Persona E/ aicināšanu un uzklaušīšanu tiesas sēdē. Tādējādi apelācijas instances tiesa nav ievērojusi Kriminālprocesa likuma 111.¹ panta un 455. panta pirmās daļas prasības.

Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesas pieļautie Kriminālprocesa likuma 111.¹ panta un 455. panta pirmās daļas pārkāpumi ir atzīstami par Kriminālprocesa likuma būtiskiem pārkāpumiem šā likuma 575. panta trešās daļas izpratnē un ir noveduši pie nelikumīga lēmuma daļā par 600 euro atzīšanu par noziedzīgi iegūto mantu un konfiscēšanu valsts labā.

[7.7.5] Senāts konstatē, ka apelācijas instances tiesa ir piekritusi pirmās instances tiesas atzinumam, ka atbilstoši Krimināllikuma 70.¹¹ panta pirmajai daļai /Persona A/ piederošie naudas līdzekļi – 2846,47euro – ir noziedzīgi iegūti un tāpēc konfiscējami valsts labā, jo apsūdzētais vairākkārt notiesāts par identiska rakstura noziedzīgiem nodarījumiem, proti, /Persona A/ ar narkotisko vielu realizāciju nodarbojas ilgstoši. Tiesa ir izvērtējusi apsūdzētā liecības, ka daļa no kratīšanas laikā izņemtās naudas ir Eiropas Cilvēktiesību tiesas izmaksātās kompensācijas daļa, un atzinusi tās par nepatiesām.

Senātam nav pamata apšaubīt apelācijas instances tiesas atzinumu.

[7.8] Senāts atzīst, ka izskatāmajā lietā ir sniedzama atbilde, vai apelācijas instances tiesa pamatoti atzinusi, ka lietiskie pierādījumi – apsūdzētajam piederošie mobilie telefoni – ir iznīcināmi.

[7.8.1] No lietas materiāliem konstatējams, ka apsūdzētā /Persona A/ dzīvesvietas un automašīnas kratīšanu laikā tika izņemti trīs mobilie telefoni, proti, mobilie telefoni SAMSUNG GT-E1081T ar IMEI kodu /Numurs 5/, SAMSUNG GT-E1200, S/N /Numurs 6/ un SAMSUNG GT-E1081T ar IMEI kodu /Numurs 4/.

Pirmās instances tiesa pārbaudījusi apskates laikā iegūto uz CD-R diskem ierakstīto informāciju no mobilajiem telefoniem SAMSUNG GT-E1081T ar IMEI kodu /Numurs 5/ un SAMSUNG GT-E1200, S/N /Numurs 6/ un konstatējusi, ka mobilo telefonu kontaktu sarakstā atrodas /Persona B/ mobilā telefona numurs /Tālrunis B/, proti, numurs, no kura speciālā izmeklēšanas eksperimenta laikā /Persona B/ sazinājies ar /Persona A/. Pirmās instances tiesa lēmusi minētos divus mobilos telefonu iznīcināt, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 240. panta pirmo daļu.

Apelācijas instances tiesa, izvērtējot apsūdzētā iebildumus par mobilo telefonu iznīcināšanu, norādījusi, ka mobilos telefonus pamatoti nolemts iznīcināt, pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 240. panta pirmās daļas 1. punktu.

[7.8.2] Saskaņā ar Kriminālprocesa likuma 240. panta pirmo daļu lēmumā par kriminālprocesa izbeigšanu, prokurora priekšrakstā vai tiesas nolēmumā norāda, kas darāms ar lietiskajiem pierādījumiem, dokumentiem, ar noziedzīgu nodarījumu saistīto mantu un citiem izņemtajiem priekšmetiem un vērtībām. Minētā panta pirmās daļas 1. punkts noteic, ka lietiskos pierādījumus, dokumentus, citus izņemtus priekšmetus un vērtības atdod to īpašniekiem vai likumīgajiem valdītājiem, bet, ja tie nav jāatdod īpašniekiem vai likumīgajiem valdītājiem, – realizē vai, ja tiem nav vērtības, – iznīcina vai izsniedz ieinteresētajai institūcijai pēc tās lūguma.

Kriminālprocesa likuma 240. panta pirmās daļas 1. punktā raksturota situācija, kad izņemtie objekti nav pakļaujami konfiskācijai. Šajos gadījumos attiecīgos objektus atdod īpašniekam vai likumīgajam valdītājam. Ja izņemtie objekti nav jāatdod minētām personām (piemēram, šādu personu nav vai tml.), tad šos objektus realizē vai, ja tiem nav vērtības, iznīcina (*Strada-Rozenberga K. 240. panta komentārs. Grām.: Kriminālprocesa likuma komentāri. A daļa. Zinātniska monogrāfija prof. K. Stradas-Rozenbergas zinātniskā redakcijā. Rīga: Latvijas Vēstnesis, 2019, 666. lpp.*).

Senāts norāda, ka noziedzīga nodarījuma izdarīšanas priekšmetu konfiskācija tiek regulēta Krimināllikuma 70.¹² pantā, bet galīgā rīcība ar konfiscētiem noziedzīga nodarījuma priekšmetiem ir noteikta Kriminālprocesa likuma 240. panta pirmās daļas 2. punktā.

Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesa nav pamatojusi, kādēļ apsūdzētajam piederošos mobilos telefonus SAMSUNG GT-E1081T ar IMEI kodu /Numurs 5/ un SAMSUNG GT-E1200, S/N /Numurs 6/, kā arī SAMSUNG GT-E1081T ar IMEI kodu /Numurs 4/, kuri lietā nav atzīti par noziedzīgā nodarījuma izdarīšanas priekšmetiem, tika nolemts iznīcināt, nevis atdot īpašniekam, kurš lietā ir zināms.

Ievērojot minēto, Senāts atzīst, ka apelācijas instances tiesas lēmums ir atceļams daļā par /Persona A/ piederošo mobilo telefonu SAMSUNG GT-E1081T ar IMEI kodu /Numurs 5/, SAMSUNG GT-E1200, S/N /Numurs 6/ un SAMSUNG GT-E1081T ar IMEI kodu /Numurs 4/ iznīcināšanu.

[8] Kriminālprocesa likuma 588. panta 3.¹ daļa noteic, ka gadījumā, ja kasācijas instances tiesa pieņem šā likuma 587. panta pirmās daļas 2. punktā paredzēto lēmumu, tā izlemj jautājumu arī par drošības līdzekli.

Apsūdzētajam /Persona A/ drošības līdzeklis nav piemērots.

Senāts atzīst, ka drošības līdzekļa piemērošanai /Persona A/ šajā procesa stadijā nav tiesiska pamata.

Rezolutīvā daļa

Pamatojoties uz Kriminālprocesa likuma 585. un 587. panta pirmās daļas 2. punktu, Senāts

nolēma

atcelt Kurzemes apgabaltiesas 2024. gada 14. augusta lēmumu daļā:

par /Persona A/ piederošo naudas līdzekļu 600euro atzīšanu par noziedzīgi iegūtu mantu un konfiscēšanu valsts labā;

par lietisko pierādījumu – mobilo telefonu SAMSUNG GT-E1081T ar IMEI kodu /Numurs 4/, SAMSUNG GT-E1081T ar IMEI kodu /Numurs 5/ un SAMSUNG GT-E1200, S/N /Numurs 6/ – iznīcināšanu;

atceltajā daļā nosūtīt lietu jaunai izskatīšanai Kurzemes apgabaltiesā;

pārējā daļā Kurzemes apgabaltiesas 2024. gada 14. augusta lēmumu atstāt negrozītu.

Lēmums nav pārsūdzams.

I. Jansone S. Kaija I. Radzeviča